

) RÉMALOM I. (

Lenyűgöző fantasy
az Ambrózy báró esetei bestsellerszerzőjétől!

9...8...7...

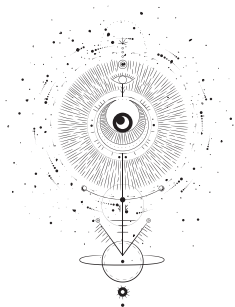
BÖSZÖRMÉNYI GYULA

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

9...0...7...

) RÉMÁLOM I. (

Harmadik, javított kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Kilenc

A fiú SZŐKE, TIZENHAT ÉVES, KÉK SZEMŰ ÉS ALJAS. Mégis hagytam, hogy fogja a kezem a Moszkva tértől egészen a Kék Golyó utca végéig. Tomasonak hívják, és a suliban két osztállyal fölöttem jár, ezért mikor a csajok látták, hogy együtt indulunk haza, rázkódtak a vihogástól. Bárcsak tudnék örülni a népszerűségemnek! Csakhogy Tomaso hiába eszelősen jóképű, már legalább egy éve átesett a Megszálláson, így a benne lakó *tapizó* démon árnya folyton feldereng abban az ábrándos, kék tekintetében. Ráadásul be nem áll a szája. Miután leszálltunk a gőzbuszról, erősen rámarkolt a kezemre, mint aki attól fél, hogy elszököm, s nyomta a szöveget.

– Fogadd végre magadba, Lilith! El sem tudom neked mondani, micsoda érzés, mikor elfészkeksi magát benned. Lassan mozog, óvatosan, majd egyre magabiztosabbá válik. Végül megszólal, de ezt ne úgy képzeld, mint mikor valaki más duruzsol a füledbe. Az ő szava belülről, a saját fejedből jön.

– Aha, értem – sóhajtottam vagy ezredszer, s közben azon óvatostkodtam, nehogy meglássa arcomon az undort. Elfelé néztem inkább, mintha a Krisztina körút gyér forgalmát figyelném. Éjjel havazott, aztán délelőtt, miközben Galaványi tanár úr unalmas előadását szenvedtük végig Honorius pápa nagy varázskönyvéről, az égi pelyhedzés ismét rákezdte. Mire elszabadultunk az utolsó óráról (mágikus kör-tan), a gőzjárgányok már úgy csúszkáltak, hörögtek a fehér paplanos aszfalton, mint a palackba zárt *csotrágó* démonfattyak. A város fölött vastag, sötétszürke felhők mutogatták a hasukat, a nap pedig úgy elvackolta magát mögöttük, mintha nem is létezne.

– Mondták, hogy különös lány vagy – beszélt tovább Tomaso. Ujjai megszorították a kezemet, ami hideg, döglött halként maradt mozdulatlan. – Ez a hosszú, vörös hajzuhatag, a zöld szemek és a ruganyos járás... A haverjaim dobtak egy hátast, mikor megtudták, hogy te még soha nem fogadtál magadba egyet sem.

Képtelen volt leszállni a témáról. Felfogtam, hogy muszáj lesz valamennyit fecserésznem vele, különben még álmomban is az ő hangja kísért majd.

– Tizennégy vagyok. Tizennégy évesen szerintem korai befogadni őket.

– Ez az idióta *apagék*¹ dumája! – csattant fel Tomaso (vagy inkább a tapizó démon?) hangja. Recsegős és nyúlós volt egyszerre, szóval az utóbbira tippelnék. – A démontalanok nyomják folyton ezt a hisztérikus dumát, hogy *te még gyerek vagy hozzá, ráérsz vele*, meg hasonlók. A húgom tizenhárom, és már fél éve átesett a Megszállásán. Ha tudnád, azóta is milyen jól kijön a saját *asmójával*.

¹ apage – távozó (tőle) (latin). Történetünkben a démontalanokat jelöljük ezzel a szóval.

– Szóval ő egy asmót választott? – kérdeztem, s közben jelentőség-
teljesen Tomaso szemébe néztem, bár nem túl hosszan. Ennyi is elég
volt hozzá, hogy a benne lakó tapizó dühbe guruljon.

– Közöd mennyi van hozzá? – kiáltotta a srác, és kirázta kezéből
az ujjaimat. A járókelők furcsán néztek ránk. Egy öreg néne motyo-
gott valamit fogatlan szájával, mire Tomaso elszégyellte magát. – Jól
van, nem úgy gondoltam.

– Én sem – vontam meg a vállam békülékenyen. Ezt azonnal meg
is bántam, mert újra kézfogás lett belőle. Azért mégis tovább beszél-
tem, mert nem akartam még inkább felhergelni a démonját. – Hal-
lottam, hogy az asmók csinosnak, szépnek mutatják a gazdájukat,
különösen a házibulikon, diszkóban meg ilyesmi. Gondolom, a hú-
god azért választott asmót, mert szereti a hókamókát meg a hepajt.

– Szereti – biccentett Tomaso. – El kell ismerni, előtte nem volt
valami menő csajszi. Kapafogak, vizenyős tekintet, kóc haj, hashur-
kák. Miután megszállta, az asmója rendesen beleizzadt, hogy olyan-
ná bővölje, aki után füttyögnek a srácok.

– Hiszen te mondtad, hogy még csak tizenhárom éves – szaladt
ki a számon már megint a démontalanokra jellemző szöveg. – Ak-
kor meg minek füttyögnének?

Tomasóban ismét kezdett begerjedni a tapizó démon. Ez a fajta
a hirtelen haragról, no meg arról volt híres, hogy rosszul tűri a dé-
montagadók közelségét. A srác azonban most igyekezett megőrizni
a hidegvérét.

Nyelt egy nagyot, csak aztán válaszolt.

– Tudod, hogy megy ez. A kiscsajok manapság nem bírják kivár-
ni, amíg rendesen felnőnek. Muszáj nekik játszani a nőt. A húgom
most legalább boldog. Rázhatja magát a plázákban meg hasonlók.
Aztán majd meglátjuk, mi lesz.

– Hát ez az! – kaptam a szón, s mivel megérkeztünk a Kék Golyó utca végére, a forgalmas kereszteződéshez, újra Tomaso felé fordultam. – Épp azért nem töltöm még ki a Megszállási Kérelmemet, mert előbb biztosan akarom tudni, hogy miféle démon szeretnék.

Hazudtam, és ezt sajna a srác is tudta. Hatalmas gőzkamion araszolt el a járda mellett. Hátrébb kellett lépünk, hogy ne borítson be bennünket nyakig sárlével. A böhöm járgány elszuszogott-sistergett az Istenhegyi úton, harsogása azonban elég időt adott ahhoz, hogy Tomaso ne tudjon rögtön visszavágni. A kezemet még mindig nem engedte el, pedig húzkodtam, finoman jelezve, hogy mennék már.

– Azért csak gondold át a dolgot – bökte ki végül a fiú. Szőke haján friss hópelyhek ültek meg, s ettől hirtelen szépnek láttam. Kár, hogy a következő pillanatban megjelent és kikönyökölt a tekintetén a tapizó démon gusztustalan árnya. A varázs elmúlt, a kedvem ismét pocsek lett.

– Átgondolom, komolyan – biccentettem a bakancsának. – Most mennem kell, vár a faterom. Biztos tudod: *alkesz* démon lakik benne, szóval nem tűri a késést. Most is a konyhaablakban könyököl, és azt lesi, mikor jelenek meg a tízemeletesek közötti parkban.

– Menő volna, ha átesnél a Megszálláson – ismételte el újra Tomaso, s még mindig akadt valami fontos, amit ki akart préselni magából. Meg is tette, bár közben nem nézett rám. – Ha ugyanis... Szóval, ha végre... Akkor járhatnánk egymással.

Felfordult a gyomrom, és ez erőt adott ahhoz, hogy elhúzzam a kezemet. A kereszteződésben az *impek* zöldre állították a gázlámákat, s én búcsút intve Tomasónak, átvonultam a zebrán. Jobbról és balról úgy morogtak, prüszköltek a gőzjárgányok, mintha legszívesebben eltaposnának minket, gyalogosokat. Mire átértem a

keresztveződésen, a fiú már eltűnt. Sejtettem, hogy a romantikát az utolsó cseppig kiszorította belőle a tapizó démon. Sebj, úgysem akartam vele járni.

A hat egyforma tizezeletes közül a harmadikban laktunk, mióta Anya meghalt. Előtte kertes házunk volt, de a fater alkesz démona gyorsan elintézte, hogy olcsóbbra, rondábbra cseréljük. Az alkeszek utálják a szép, barátságos otthonokat. Ez az ocsmány kis démonfajta kizárólag a sűrke, unalmas, lerobbant panellakásokban érzi jól magát. A fater pedig mindenben engedelmeskedett neki, mióta Anyu a földbe távozott.

Átvágtam a parkon, s épp fel akartam nézni a hatodik emeleti konyhaablakunkra, hogy tényleg ott figyel-e az öregem, mikor a szemembe villant a *grammatonok* kék-vörös forgólámpája. Címeres gőzjárgányuk a házunk előtt állt. Egészen kicsi korom óta vannak megérzéseim, így most is azonnal *tudtam*, hogy a rendész járőrökcsijához valahogy nekem is közöm lesz.

Alig léptem a járdára, mikor a lépcsőházból egyszerre öten tódultak ki. Négy egyenruhás, komor képű, asztrálpuskás *grammaton* – meg az én faterom. „Elviszik?” – picit belepirultam a halovány örömfélébe, amit éreztem. Azután láttam, hogy a fater hevesen, bár az alkesz démon miatt meg-megbotló nyelvvvel magyaráz a *grammatonok* főnökének, aki figyelmesen hallgatja. Az öregemen nem volt bilincs, szóval ő mégis marad a háztartásban.

A betonsétányon haladva megkerültem a fehér gőzt sistergő járgányt. Ekkor az egyik *grammaton* elém toppant. A tekintetében ücsörgő *sargatanas* démon rám vicsorgott. Az a kis szörnyeteg legszívesebben azonnal lepuffantatott volna a gazdájával. Nem csoda, hiszen Sataniacha fődémon seregéből származott, s az ő démonfattyai köztudottan imádják a harcot.

– Tágulj innen! – mondta a férfi. Az arcán látszott, hogy a sarga-
tanás egyfolytában üvöltözik a fejében.

– Ő a lányom! – hangzott ekkor a faterom szétfolyó hangja a hát-
térből. – Az én drága kislányom. Épp most jött az iskolából, kérem.
Átengedtek.

– Képzeld, gyöngyöm, megölték Smaragd nénit! – közölte a hírt
cserepesre száradt, remegő ajkakkal az ősöm. Az alkesz démon esze-
lős vitustáncot lejtett a tekintetében.

– A kislány is ismerte az áldozatot? – kérdezte a főgrammaton.

– Szegény öreglányt... akarom mondani, hölgyet mindenki is-
merte a lakótelepen – felelt helyettem a fater, majd ismét felém for-
dult. – Képzeld, én találtam meg!

A lépcsőházból ekkor araszolt ki hat imp, vállukon a zárt fémko-
porsóval.

* * *

Smaragd néni éppúgy a hatodikon lakott, mint mi, a szemközti aj-
tó mögött. Legalább kétszáz évesnek nézett ki, ami persze lehetet-
len, hisz a legerősebb idővarázssal bíró *incubusok* sem képesek az em-
bert százhusz évnél tovább elevenen tartani. Az öreglány gyakran rá
is játszott a betegségeire, különösen, ha valamit el akart érni. Például
sót vagy fekete boszorkánygyertyát mindig hétrét görnyedve, halkan
nyögdécselve kért kölcsön a szomszédaitól.

Ahogy a grammatonok végre elszivárogtak a házból, magukkal
csalogatva az összes *szimat* démont, én és a fater végre felmehettünk
a lakásunkba. A lépcsőn araszolva (a lift természetesen nem műkö-
dött, mert a drótköteles csörlőket működtető impék a gyilkosságot
beszélték meg a tetőtérben) azon gondolkodtam, milyen keveset is
tudok szegény elhunyról.

Smaragd néni apró volt, törékeny és gátlástalanul kíváncsi. Minden érdekelte, ami a házban történt, s bár a lakók néhányszor feljelentették a grammatonoknál, azok csak vonogatták a vállukat, hiszen pletykázkodásért mégsem vihették el az öreglányt a Várbörtönbe. Pedig hányszor láttam a saját szememmel, amint ősz fejét mások ajtajának kulcslyukán nyugtatja, azt játszva, hogy egyenesen állni is gyenge! A tekintete általában szürke volt a hályogtól, de mikor friss pletykát szimatolt, rögvest sárga lángocskák kezdtek ugrálni benne. Engem is örökösen megállított, hol a lépcsőházban, hol a sarki boltba menet.

– Szegény-szegény lányka – mondta olyankor mézesházas siránkozással. – Neked is csak átok meg rontás jut, mióta az édesanyád a Pokolba költözött. Mondd csak, apádnak van-e már új társa? Vagy az alkesz démona nem tűri más fattyú közelségét?

Igyekeztem elkerülni az öreglányt, de Smaragd néni a hegyi partizánok finom ösztöneivel bírt, ha arra készült, hogy becserkéssze az áldozatait. A tízemeletes lakói pontosan tudták, hogy a „mámi” eddig hány házasságot tett tönkre, hány családi vizályt robbantott ki halk, mérgező sutyorgásával. Nisroch fődémont, a gyűlölet, balszerencse és kétségbeesés urát imádta, ezt is tudtuk mindannyian. Ránkos bőre alatt néha látni lehetett, amint a testét megszálló démonfattyú ide-oda araszol, nem hagyva neki nyugtot. Vajon milyen ember lett volna, ha választott ura békét hagy neki? Ezt már soha nem tudhatjuk meg, mivel Smaragd nénit valaki agyonütötte. A grammatonoknak nem lesz könnyű dolguk, ha fel akarják kutatni a tettest. Indítékot keresve akár az egész lakótelep minden otthonából elvihetnének egy-egy embert.

A fater persze csak addig volt kedves velem, míg be nem csukódott mögöttünk az ajtó. Nyomban a konyhába ment, kilesett az utcára,

hogy a grammatonok gőzjárgánya elpöfögött-e, s mikor látta, hogy hűlt helyük, ordítani kezdett.

– Hol a kénköves pokolban tekeregtél idáig?

Tudta jól, hogy suliban voltam, de az átélt izgalmak miatt a testében lakó alkesz démon megint kezdte a rikácsot. Mióta Anya meghalt, a fater ördögfattya napjában legalább egyszer eljátszotta a maga dilijét. Olyankor az öreg nem tudott parancsolni a saját kezének-lábának, s különösen nem a szájának. Ordított, csapkodott, rugdalta a bútorokat, míg az alkesz meg nem kapta, amit valójában akart: a nagy adag lávalöttyöt. Attól aztán elcsendesedett, morgott és gyakran sírdogált is kicsit. Végül elaludt.

A tekintetem körbefutott a nappalin, és úgy fél tucat üres palackot láttam szerte heverni. Az alkesz tehát már korábban megitta az összes lávalöttyöt, ami itthon találtatott.

– Apa, kérlek, ne kezd... – próbálkoztam a régi megszólítással. *Apa.* Valaha, mikor Anya még élt, csakis így szólítottam a fatert. Akkoriban még nem fogadta magába az alkesz démont, sőt, megvetette azokat, akik ilyesfajta ördögfattyakat dédelgettek magukban. *Apa.* Ez a szó kedves, mosolygós, erős férfit takart, akire lehet számítani, aki szeret minket és megóv mindenféle fődémoni ocsmányságtól.

Aztán Anya meghalt és vele Apa is örökre elveszett. Az alkesz démon szinte azonnal, a Farkasréti temetőből jövet megkörnyékezte a fatert, s nem volt nehéz dolga. Emlékszem, szemerkelte a szürke eső, mi pedig kézen fogva ballagtunk a gőzbuszállomás felé. Apa nem szólt. Én is hallgattam. Már majdnem elértük a megállót, mikor valahonnan iszonyú alak toppant elénk. Télikabátja széle a sáros járdakoszt söpörte, borostás állán kenyérmorzsák billegetek, vörös orra messze kiugrott az arcából. Tántorgott a szerencsétlen, mert

a szemében derengő alkesz démon aznapra már tökéletesen szétáz-tatta a lelkét.

Apa máskor messziről elkerülte az efféle megszállottakat. Most azonban csak állt, nézte a férfit, majd elengedte a kezem, és a zsebé-be nyúlva pénzt adott neki. Azután körülnézett, azt keresve, honnan jöhetett az az ember. Ahogy megpillantotta a füstös, betört ablakú démonoltót, egyenesen a csúszós lépcsőkhöz sietett.

– Nagyon fájok idebenn – mondta. – Az alkesz fattyú kiolthatná a kínomat. Láttad azt az embert! Neki már semmi nem fáj.

Mire sikerült kirángatnom a bűzös démonoltóból, késő éjszaka lett. Szinte a teljes súlyával rám támaszkodott, miközben hazafelé próbáltam irányítani a lépteit. A torkából frissen szerzett alkesz démona rikácsolt. Én mindig is gyűlöltem a démonoltókat. Ezek az ocsmány épületek Budapest szinte bármelyik utcájában megtalálhatóak. A legtöbb magánkézben van, a többit a Város üzemelteti. Lehetnek kocsmák, börtönök, bevásárlóközpontok, meg amit el tudsz képzelni. A lényeg, hogy aki oda betér (vagy a grammatonok viszik be erővel), az nem távozik démontalanul. A kocsmákban persze elsősorban alkesz fattyakat, máshol meg másmilyen incubusokat lehet beszerezni.

Azt hittem, másnap közösen elvégezzük a démonűző szertartást. Tévedtem. Apa többé nem akart démontalanul élni. Nem volt rá képes. Örökre elveszett, s helyette lett a *fater*, akiben lálalöttyért üvölt az alkesz démon.

– Ne állj itt ilyen bambán! – riasztott fel gondolataimból ott, a nappali közepén. – El sem tudod képzelni, min mentem keresztül! Osonok délelőtt a vénasszonyhoz két tojásért, mert vacsorával akar talak várni. Hallod ezt, kisasszony? Vacsorával!

Az alkesz démon kötekedően megcsavarta a fater hangját.

– Mert én gondoskodó apád vagyok neked! Reméltem, hogy készítek egy kis tojásos nokedlit, mire hajlandó vagy hazalejteni. Szóval megyek át a banyához, csöngetnék az ajtaján... Erre mi van?! Na, mi? Nyitva az ajtó, mozgatja a házi huzat.

Néztem a fatert, vártam a történet végét. Tudtam, hogy meg kell őt hallgatnom, különben az alkesz démon tombolni kezd. Muszáj volt kidumálnia magából a feszültséget, mert szinte fűtült a gőz a füléből. Ráadásul érdekelt is, hogy miként akadt rá Smaragd néniére.

– Lököm be az ajtót, érted, mert mi van, ha az öreglány rosszul lett? Az előszobában már láttam, hogy minden a padlón. A sublót kirámolva, fiókok a földön, kacatok érnek bokáig. Tapodok rajtuk, recseg a nipp a cipőm alatt. Be a szobába. Hát ott is minden szerte! Fel tudod te ezt fogni agyilag, kislányom?

Az alkesz démon, aki most már derékig kikönyökölt a fater száján, belém akart kötni. Láttam apró, ráncos pofáján, s főleg a hangján éreztem, hogy lesi az alkalmat, mikor ripakodhat rám. Valaki a lépcsőházban bevágta az ajtót, döngött az egész épület. A fölöttünk lakók három gyereke le-föl trappolt. Dobbantásaiktól rezgett a csillár, de én mereven az alkesz démon parázsló szemébe néztem. Ne legyen alkalma dührohamot kapni, amiért elkalandoztak gondolataim.

– Szegény apád teljesen frászban volt – rikácsolt tovább az ördög-fattyú, persze a fater rekedt hangján. – A néni ruhái széttépvén a padlón, a szekrények sarkig tárva, a könyvek lapjai... Tudtad te, hogy a banyának megvolt a *Salamon kulcsai*, még hozzá kézzel másolt bőrkötésesként?

A hírneves démonidéző és -űző varázskönyv említése megzavart. Az alkesznek pont ez lehetett a szándéka, mert rögvést véreeresre változtatta a fater tekintetét, és ökölbe szorította mindkét kezét.

– Rám figyelj, ha hozzád beszélek! – üvöltötte. – Szegény apád élete legborzalmasabb élményét meséli épp, te meg ki tudja, miről álmodozol.

Nem bírtam tovább, vissza kellett vágnom. A szavak úgy buktak ki a számból, mintha saját akaratuk, erejük volna. Jöttek fel a torkomon, megkapaszkodtak a fogaimban, s a levegőbe lendültek.

– Hát nem Anya halála volt a legborzalmasabb élményed?

A fater kőmervvé vált. Néhány pillanatig nem történt semmi, csak a fent rohangáló kölykök dübögése hallatszott, majd az alkesz démon felém lökte az öreget.

– Te nyavalyás kis...! – hördült, emelve mindkét öklét. Megjeddtem. A fatert eddig még soha nem tudta rávenni a benne lakó ördögfattyú, hogy megüssön engem. Most úgy tűnt, sikerül neki. Mégsem mozdultam. Valami azt súgta, csak így úszhatom meg a bajt.

Igazam lett. A fater az utolsó pillanatban megtorpant, majd mindjárt a legközelebbi székre rogyott és sírdogálni kezdett.

– Anyád nincs már – motyogta, s ez most a saját hangja volt. Az alkesz démon visszahúzódott a torkába, de biztos voltam benne, hogy hamarosan ismét erőre kap. – Ha még mindig velünk volna...

– Lemegyek a boltba – mondtam halkán, vigasztalón. – Hozok lávalöttyöt.

A fater nem felelt, csak a szőnyeg felé bólogatott, tovább itatva az egereket. Szerencsére a suliból érkező még nem volt időm levenni a kabátomat, így most öltöznöm sem kellett. Mihamarabb ki akartam jutni a lakásunkból, a lépcsőházból, a tízemeletesből.

A telefirkált, nyöszörögve ereszkedő liftszekrényben ácsorogva (a tetőtéri impek végre kidumálták magukat, s felvették a munkát) folyton az járt a fejemben, mi volt olyan különös a fater beszámolójában. Éreztem, hogy *nagyon* el akarta mondani, miként talált rá

Smaragd néni, pedig máskor szót sem szól a saját dolgairól. Vajon miért volt most másként? Hiába gyúrtam-gyömösöltem azonban a gondolataimat, nem jutottam semmire. Talán végig kellett volna hallgatnom, bár...

Abban valahogy biztos voltam, hogy a fater hazudott. Épp azért akarta olyan nagyon előadni a dolgot, hogy az ő – hamis – változatát ismerjem meg előbb.

Smaragd nénit megölték. A faterom pedig többet tudott az esetről, mint amennyit a grammatonoknak elmondott.

* * *

– Tessék, már megint egy! – jegyezte meg a pult mögött álló, pipa-szárvékony asszonyság, mikor beléptem a boltba. Gonoszkodó arc kifejezése nekem szólt, mivel a küszöböt átlépve az ajtó fölé szerelt ezüstcsengő jelezte, hogy démontalan vásárló érkezett. Ez a bűbájjal kezelt szerkezet nyomban kiszúrta az ilyesmit. – Utáljuk ám, ha apagék járnak hozzánk!

Igyekeztem nem törődni a nővel. A hátsó raktárból kilépő, nyurga srác, aki talán a fia lehetett, halkán mordulva a védelmemre kelt.

– Hagyja már, hiszen még gyerek! Nemsokára ő is választ magának démont, és akkor kedves vásárló lesz belőle. Igaz-e? – Az utóbbi kérdést hozzám intézte, kacintva is mellé. Ráhagytam. Megszoktam már, hogy a városi kereskedők megvetik a démontalanokat, mivel nincs bennük fattyú, ami bőséges költekezésre ösztökélné őket. Ott van például a fater. Őt imádná ez a piszkafa, látva a szemében komorló alkalaszt, hisz abból azonnal tudná, hogy rengeteg lávalötytyöt adhat el neki.

– Na, elég a csevejből! – vette vissza a szót az asszonyság. – Mi kéne?

Elég lett volna annyit mondanom, hogy kérek három palack mérget, hisz tényleg azért jöttem. Az iménti fogadtatás azonban dacossá tett, hát úgy döntöttem, cincálom kicsit a banya idegeit.

– Előbb körülnéznék – feleltem, s már indultam is a bolt polcsorai közé.

A tízezeletesektől egészen a Királyhágó utcáig gyalogoltam, hogy megvegyem a lávalöttyöt. Találhattam volna közelebb is megfelelő boltot, de ki akartam szellőztetni a fejem. Mivel a hóesés elállt, a délutáni csúcsforgalom pedig csendesedni kezdett, egész nyugisan éreztem magam.

Piszkafa asszonyág csecsebecsebazárja olyan volt, mint tízezer másik a városban. Kicsi, sötét, zsúfolt és maszatos kirakatú. A rég nem villogó, de azért mégis zúgó-búgó neonreklám kacskaringós betűi mindenféle csudás árut ígértek. A legalább húszféle lávalöttyön kívül (az olcsó bádogkannástól a drága kristályüvegesig) akadt ott még asztrálfényben pácolt felvágott, szellemérintett kolbász és garantáltan démonféreg-mentes parizer. Megnéztem a csokiszleteket, melyek úgy hirdették magukat, mint amelyek mindegyike más-más ráolvasás, igézet és mágikus hárítás hatását fejt ki arra, aki megeszi őket.

A középső polcsoron kizárólag átokverte, rontásviselt ruhadarabok sorakoztak. Sokáig válogattam a mostanság divatos fődémonok arcképével nyomott pólók között. Akadt ott bőven Leviatán (a démon törzs legfőbb feje), Belial, Asmodeus (a lidérc), Belzebub, Abaddon (a démonok hetedik dinasztíájának vezetője), Munkir és Nekir (a két arab démon) meg néhány Baal. Gyűlöltem mindet, de mutatni akartam a pult mögül figyelő piszkafának, hogy jó gyerek vagyok, aki már alig várja, hogy részt vegyen a saját Megszállásán. A sorban ezután táskák, plakátok, uzsonnatatyók meg hasonlók

következtek, amikre szintén arcképeket festettek. Ezek démonimádó sztárokat ábrázoltak. A legromdább közöttük Menson volt, a förtelmes, akiről iskolákat neveztek el mostanában, mert a Város vezetése azt hitte, így a kölykök szívesebben járnak majd oda.

Az apagét az átokhárító amulettek vitrinjénél pillantottam meg. Csontsoványra fogyott, karikás szemű srác volt, kopott farmerdzsekiben, rég nem fehér ingben, foszladozó térdű nadrágban és tornacsukában. Remegő ujjakkal válogatott a kristályok, kövek és kavicsok között. Engem nem vett észre. Én is igyekeztem kerülni a tekintetét. Akárhogy fordultam azonban, a szemem sarkából mégis láttam, mikor a tenyerében eltüntetett két „*Exi ab seo!*” vésettől ellátott ezüstlapocskát. Tudtam, mit jelent a latin felirat, elvégre a tanórákon hat éve nyomatták a fejembe az ősi nyelvet. „*Gyere ki belőle!*” – állt a lemezeken, mint a démonűzés egyik általánosan használt varázsigeje.

Azt is tudtam viszont, hogy az ilyen bűvtárgyakat kizárólag démonviselt felnőttek vásárolhatják meg. Olyankor használták őket, mikor egy-egy kéretlen lidérc, gnóm vagy egyéb mágiikus teremtmény beköltözött a lakásba vagy a gőzjárgányba, s ki akarták onnan űzni. Emberre azonban tilos volt alkalmazni.

Az apagénak meg sem fordult a fejében, hogy kifizesse az Exi-lapocskákat. Lenyúlta őket, s mivel démontalan volt, mindjárt sejtetem, mire kellenek neki. Bizonyára elérte azt az életkort, mikor a törvény előírta számára a Megszállást, ha nem akart a Várbörtönbe kerülni. A fatertől meg az osztálytársaktól hallottam róla, hogy ilyenkor a legelszántabb apagék beszereznek néhány Exi-lapot, hogy miután átestek a Megszálláson, gyorsan ki is űzhessék a beléjük költözött, még gyenge démont.

A srác elfordult a vitrinektől. Idegesen matatott még kicsit a kénköszagos parfüméria üvegcséi között, majd lesunyt fejjel a kijárat felé

indult. Feltűnőbben már nem is viselkedhetett volna, hacsak nem ordítja világgá, hogy: *FigyeljeteK rám, épp most loptam el két Exit!*

A piszkafa asszonyiség meg a fia persze frankón kiszúrták a szerencsétlen apagét. Három lépésre lehetett a bolt kijáratától, mikor a nő sápatag képen széles vigyor terült el, s a pult alól kétágú, rúnajeles varázsbotot vett elő.

– *Sztrafil!*²

A villám átcikázott a boltban, levert néhány konzervet, felrobbantott két cukortartó dobozkát, majd mellbe vágta az apagét. A srác néhány centire felemelkedett a szottyos műkőről, szétcsapta kezét-lábát, azután fenékre ült. Markából kihullott a két ezüstlapocska. A vésett *Exi ab seo!* betűkőn a mágikus rontás felvillantott néhány apró szikrát, azután csend lett.

– Hívd a grammatonokat! – süvöltött rá meglepett fiára a piszkafa. – Mocskos kis apage, engem nem lopsz meg!

A fiú kábán ücsörgött a kövön. Egyelőre gőze sem volt róla, mi történhetett vele, és hol van egyáltalán. A villámvarázs, amit a kétágú botból a piszkafa asszonyiség küldött rá, rendesen kiütötte a srácot, de azért lassan kezdett magához térni. Mire a grammatonok megérkeztek villogó gőzjárgányukon, s ketten bevonultak a boltba, már beszélni is tudott.

– Nem csináltam semmit. Épp a pulthoz akartam menni, hogy kifizessem ezt a két Exit, mikor megátkoztak.

Senki nem hitt neki, csak némán nézték a földön ülőt. A nagyobbik grammaton finoman megbökte a cipője orrával.

– Mutasd a tetoválásodat! – mondta.

Az apage kelletlenül húzta fel bal karján a dzsekit, majd az inget.

² sztrafil – villámlík (cigány)

Fura, de amint megláttam a kék rajzolatot, alatta a számokkal, amik jelezték, hogy a srácnak tényleg csupán három napja van hátra a Megszállásig, az én kartetoválásom is bizseregni kezdett. Mint minden budapesti polgárnak, nekem is a születésem után verték bele a bőrömbe a tintát. Az apró ábrák, betűk és számok arról is tájékoztattak, hogy az illető mely kerületből származik, kik a szülei és mi a vércsoportja, valamint az asztrálfrekvenciája.

– Sejttem én, mi volt itt a cél! – mordult szinte jóindulatúan a grammaton, és sildes egyensapkáját a tarkójára tolta. – Meg akartál szabadulni a hivatalosan kiutalt démonivadéktól, miután elfoglalta benned a helyét. Jól vágom, fiacskám? Ejnye, hát miért nem akarsz rendes polgárává válni Budapestnek?

Kérdésnek hangzott ez, de igazi választ senki nem várt rá. A két grammaton erős marokkal felrángatta az apagét, aki úgy vonszoltatta magát, mint egy rongybábu.

– Ha már így alakult, beviszünk a démonoltóba – szólta a fiatalabb grammaton vigyorogva. – Minek várni még három napot? Megidézük neked a démont, ami beléd költözik, és már túl is vagy rajta. Persze amíg a fattyú megerősödik, a zárkában maradsz, nehogy valami ostobaságot kövess el.

Úgy tűnt, a fiú nem fogta fel a szavak értelmét. Üres tekintettel bámult a földön heverő ezüstlapocskákra, amiken csábítóan szikráztak a démonűző varázsszavak. A grammatonok távoztukban már épp biccentettek a boltosoknak, amikor a piszkafa asszonyosság csontujja felemelkedett és egyenesen rám bökött.

– Várjanak szemernyit a közeg urak. Van itt még egy démontalan. Az a lány, ott! Lehet, hogy együtt akartak lopni.

A két grammaton kegyetlenül vizslató szeme felém fordult, és akkorára tágult, hogy láttam benne a tükörképemet. A kezemben épp

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egy Menson-uzsonnatáskát szorongattam, ami most remegni kezdett. A fiatalabb grammaton elengedte az apagét és elém lépett, bár a polcok között csak nehezen fért el a széles válla.

– Üdvözlöm, kislány – mondta hamis udvariassággal. – Megmutatná nekem a kartetkóját?

Zavaromban először nem tudtam hova tenni az uzsonnatáskát. Mikor sikerült tőle megszabadulnom, először a jobb karomon kezdtem húzogatni a kabátot, de a grammaton máris csettegett a nyelvével.

– A másikon lesz az, kislány!

– Bocsánat! – Éreztem, hogy a homlokomon legördül néhány csiklandós verejtékcsepp.

– Rendben van – kiáltott hátra csalódottan a grammaton, miután végre leolvasta a kartetkómat. – Még csak tizennégy éves.

– Többnek néz ki – vicsorogta a pultos banya, aki még mindig a keze ügyében tartotta bűvös vesszejét.

– A világítástól – vélte az idősebb grammaton. – Ha tizennégy, akkor még van három éve, hogy megjelenjen a kötelező Megszállásán. Ez a törvény, naccság.

Ezzel a helyszínelés véget is ért. A grammaton húzott egyet az apagén, hogy az ajtó felé noszogassa, de ekkor...

Később sem tudtam tisztán felidézni, mi történt valójában. A farmerdzsekis srác, aki eddig bénultan tűrte, hogy ide-oda vonszolják, hirtelen bevadult. Lerázta magáról a nagydarab grammatont, aki egyensúlyát veszve zuhant a kirakatba pakolt holmik közé. Aztán a fiú a pult felé ugrott, kimarta a banya kezéből a varázshotot, és hegyes szarát ránk tartotta, míg szétágazó végeit a két kezével markolta.

– Ne mozduljatok, ördögfattyak, különben kipörköllek benneteket a világból!